

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1172/2017
31.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролуба Томића, Сође Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милоша Ђорђевића, због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милоша Ђорђевића, адвоката Владислава Тодоровића и Радета Терзића, као и адвоката Живојина Јокановића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву 2К 24/16 од 11.04.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 773/17 од 01.08.2017. године, у седници већа одржаној 31.05.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву 2К 24/16 од 11.04.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 773/17 од 01.08.2017. године, бранилаца окривљеног Милоша Ђорђевића, адвоката Владислава Тодоровића и Радета Терзића, као и адвоката Живојина Јокановића, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а браниоца окривљеног, адвоката Живојина Јокановића и у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, док се у преосталом делу поднети захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног, **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву 2К 24/16 од 11.04.2017. године, окривљени Милош Ђорђевић, оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана вршења позива делатности и дужности везаних за располагање, коришћење, управљање или руковођење туђом имовином или за чување те имовине, у трајању од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 2.786.574,30 динара и одређено је да се новац у том износу дозначи у буџет Републике Србије.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да оштећеном АА у ..., на име имовинскоправног захтева плати износ од 3.901.817,60 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, окривљени је обавезан да плати паушал у износу од 10.000,00 динара, као и остале трошкове кривичног поступка, о чијој висини је одређено да ће суд одлучити посебним решењем у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 773/17 од 01.08.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву, жалба окривљеног Милоша Ђорђевића и заједничка жалба бранилаца окривљеног Милоша Ђорђевића, а пресуда Вишег суда у Краљеву 2К 24/2016 од 11.04.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости, благовремено су поднели браниоци окривљеног Милоша Ђорђевића:

- адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем, или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе;

- адвокат Живојин Јокановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и 9), 439. тачка 1) и 2) и 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање и одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке о захтеву за заштиту законитости. Бранилац је предложио да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, нашао:

Браниоци окривљеног, адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, као и адвокат Живојин Јокановић, у захтевима за заштиту законитости указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима захтева да окривљени није имао својство службеног лица, те да у конкретном случају нису остварена сва законска обележја кривичног дела из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим.

Међутим, како су ови наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених, истицани и у жалбама на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни једанаестој пресуде у трећем и четвртном пасусу, дао јасне разлоге да је окривљени у конкретном случају имао својство службеног лица, и да се у

његовим радњама стичу сва законска обележја кривичног дела за који је оглашен кривим, то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих и упућује.

Из изнетих разлога, неосновано браниоци окривљеног Милоша Ђорђевића, адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, као и адвокат Живојин Јокановић, указују да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У поднетим захтевима, браниоци окривљеног указују и на погрешну примену закона, наводима захтева да суд у конкретном случају није применио блажи закон, већ закон који је неповољнији за окривљеног. У вези тога, браниоци адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, истичу да суд није могао применити институт продуженог кривичног дела, прописан одредбом члана 61. Кривичног законика, јер је према мишљењу ових бранилаца, Кривични законик који је у конкретном случају примењен, неповољнији од Кривичног закона Републике Србије, који је важио у време извршења кривичног дела и који није познавао институт продуженог кривичног дела. Наиме, према наводима захтева, у време извршења дела и важења Кривичног закона Републике Србије, пракса судова у односу на продужено кривично дело, сводила се само на конструкцију продуженог дела, ако је то било у корист окривљеног и није подразумевала сабирање новчаних износа за сваку појединачну радњу. Такође и бранилац окривљеног, адвокат Живојин Јокановић, у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају примењен неповољнији закон, тј. законска одредба, тиме што су радње окривљеног квалификоване као кривично дело злоупотреба службеног положаја, уместо као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица, с обзиром да окривљени у време предузимања инкриминисаних радњи, према мишљењу поменутог браниоца, није имао својство службеног, већ одговорног лица.

Изнетим наводима, браниоци окривљеног адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, као и адвокат Живојин Јокановић, указују на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Међутим, како су браниоци окривљеног Милоша Ђорђевића, адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, изнете наводе у захтеву за заштиту законитости у погледу примене блажег закона везано за институт продуженог кривичног дела, истицали и у жалби на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања, суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни једанаестој последњи пасус и страни дванаестој први пасус пресуде, дао јасне разлоге да је у конкретном случају суд правилно применио Кривични законик као блажи за окривљеног, то наведене разлоге у свему као правилне прихвата и Врховни касациони суд, те на исте у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује. Уз то, овај суд наглашава да за кривично дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, Кривични законик који је у конкретном случају примењен, предвиђа блаже кажњавање, тј. прописује казну затвора од две до дванаест година, док је за исто дело, Кривични закон Републике Србије, предвиђао казну затвора од најмање три године, а како је општи максимум казне затвора износио петнаест година, то је дакле, за предметно

дело, према наведеном закону, било могуће изрећи казну затвора у распону од три до петнаест година. Из наведених разлога није било могуће вршити комбинацију законских одредби у погледу делимичне примене КЗ тиме што би примениле одредбе КЗ о запрећеној казни као блаже, али без примене одредбе члана 61. КЗ како се то у поднетим захтевима предлаже. Такође, у погледу навода захтева браниоца окривљеног, адвоката Живојина Јокановића, везано за примену блажег закона и правилну квалификацију радњи окривљеног, другостепени суд је дао јасне разлоге да је окривљени у конкретном случају имао својство службеног лица, а не својство одговорног лица, и да се у његовим радњама стичу сва законска обележја кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, на које разлоге је Врховни касациони суд у смислу члана 491. став 2. ЗКП претходно већ упутио, када је реч о повреди закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, и које разлоге такође прихвата и када је реч о повреди закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и на исте упућује.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано браниоци окривљеног у захтевима за заштиту законитости истичу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног Милоша Ђорђевића, адвокат Живојин Јокановић, у захтеву за заштиту законитости истиче да суд у конкретном случају није у потпуности решио предмет оптужбе, јер није одлучио о одштетном захтеву, с обзиром да је досуђен мањи износ од висине одштетног захтева прецизираног на главном претресу, због чега бранилац сматра да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева браниоца окривљеног, не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, из списка предмета произилази да је окривљени Милош Ђорђевић изреком побијане првостепене пресуде Вишег суда у Краљеву 2К 24/16 од 11.04.2017. године, која је у потпуности потврђена побијаном другостепеном пресудом, оглашен кривим за идентични чињенични опис и правну квалификацију, како му је то и стављено на терет измењеном оптужницом Вишег јавног тужиоца у Краљеву Кт 69/10 од 23.03.2017. године, а која оптужница је поднета само против овог окривљеног због извршења једног продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ.

Полазећи од наведеног, по оцени овог суда, у конкретном случају у односу на окривљеног Милоша Ђорђевића, између изреке побијане првостепене пресуде и оптужбе, постоји идентитет у чињеничном и правном погледу по свим тачкама оптужбе, то се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Ђорђевића, адвоката Живојина Јокановића истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП. Притом, Врховни касациони суд наглашава да се питање решавања предмета оптужбе искључиво односи на кривично дело, а не на висину досуђеног имовинскоправног захтева.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног, адвокат Живојин Јокановић, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП.

Поред наведеног, браниоци окривљеног адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић у захтеву за заштиту законитости истичу и да је у конкретном случају из изреке побијане првостепене пресуде нејасно у чему се огледа радња извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, тј. да је нејасно у чему се састоји незаконитост поступања окривљеног.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, браниоци указују на неразумљивост изреке, односно указују на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, исти браниоци у поднетом захтеву указују да су разлози првостепене пресуде противречни изреци, да су међусобно контрадикторни, да пресуда не садржи никакво образложење у погледу одлучне чињенице која се односи на плаћање рачуна предузећима "ББ" и "ВВ", као и да је нејасно у чему се састоји кривица окривљеног. Поред тога, и бранилац окривљеног Милоша Ђорђевића, адвокат Живојин Јокановић, у захтеву за заштиту законитости истиче да нижестепени судови окривљеног у изреци пресуде означавају као службено лице, док у образложењу пресуде наводе да је исти имао статус одговорног лица, којим наводима, по налажењу овог суда, поменути бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Браниоци окривљеног, адвокати Владислав Тодоровић и Раде Терзић, у захтеву указују и да је првостепени суд у току главног претреса одбио предлог одбране да се испитају предложени сведоци, због чега исти сматрају да је тиме повређено право окривљеног на предлагање доказа, односно да је повређено право на одбрану окривљеног.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, браниоци указују на повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Поред тога, исти браниоци у захтеву истичу и то да се у конкретном случају другостепени суд није упуштао у одлучивање о свим жалбеним наводима окривљеног и његових бранилаца, којим наводима, по налажењу овог суда, указују на повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Такође, наведени браниоци у поднетом захтеву указују и да је место извршења кривичног дела за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, Лепосавић, те да исто место према наводима захтева, не представља територију Републике Србије, већ иностранство, па браниоци сматрају да су заснивањем надлежности суда Републике Србије и поступањем у конкретном случају, повређене одредбе члана 7, 8. и 10. став 2. Кривичног законика.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Милоша Ђорђевића, адвокат Живојин Јокановић, истиче и да су у конкретном случају, према ставу одбране, налаз и мишљење вештака појединца економско-

финансијске струке и налаз и мишљење комисије вештака Градског завода за вештачење, међусобно контрадикторни, да противречности током поступка нису отклоњене, већ је налаз и мишљење вештака појединца "занемарен", док је налаз комисије вештака делимично прихваћен. Због наведеног, бранилац сматра да је налаз и мишљење комисије вештака, неподобан да се на њему заснује судска одлука и да је тиме учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац формално означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, по налажењу овог суда, суштински исти чињенично оспорава налаз и мишљење комисије судских вештака Градског завода за вештачење.

Поред тога, поменути бранилац у поднетом захтеву износи и сопствену анализу и оцену других доказа, изведених током поступка, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, којим наводима, по налажењу овог суда, такође указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 395, 438. став 1. тачка 11), 438. став 2. тачка 2) и 460. став 1, ЗКП и члана 7, 8. и 10. став 2. КЗ, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљеног адвоката Владислава Тодоровића и Радета Терзића, као и адвоката Живојина Јокановића, у овим деловима оценио као недозвољене.

Поред тога, бранилац окривљеног, адвокат Живојин Јокановић, захтевом за заштиту законитости указује и да су побијане пресуде донете уз повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и 441. став 3. ЗКП, али како се у образложењу захтева не наводи ни један разлог због кога овај бранилац сматра да су побијаним пресудама учињене наведене повреде закона, а имајући при том у виду да Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује у оквиру разлога (члан 485. став 1.), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то је овај суд нашао да захтев браниоца окривљеног, адвоката Живојина Јокановића у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који прописује да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио у делу у коме је захтеве бранилаца окривљеног одбио као неосноване, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтеве одбацио као недозвољене и на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у вези члана 484. ЗКП, у делу у коме је захтев браниоца окривљеног адвоката Живојина Јокановића одбацио, јер нема законом прописан садржај.

**Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**